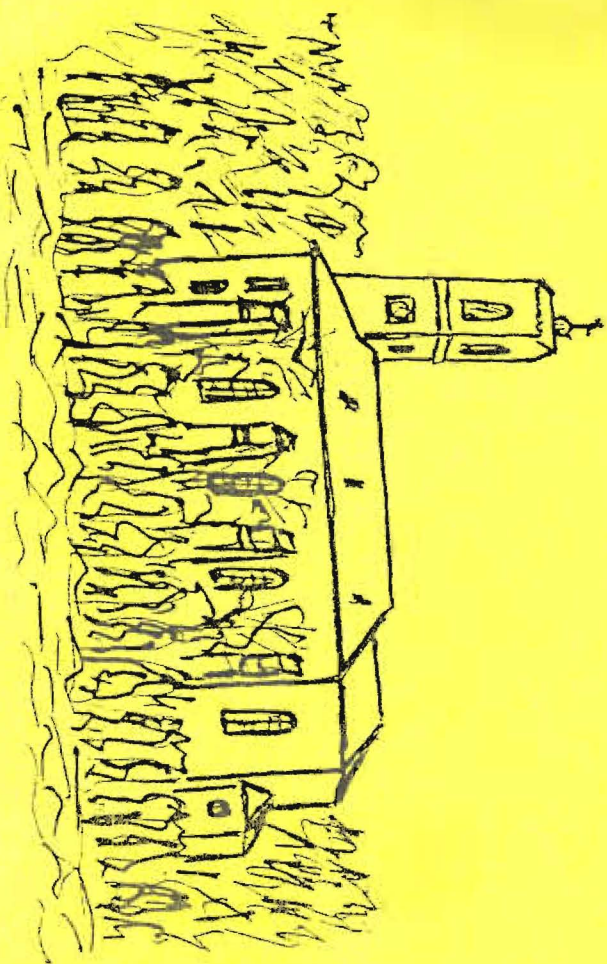

Dějiny náboženství
ve Veřovicích

Albín Tománek

Úvod.

V letošim roce uplyne 140 let od posvěcení chrámu Nanebevzetí Panny Marie ve Veřovicích. Naskytá se otázka, kdy vlastně Veřovice vznikly a jak procházely náboženskými dějinami. Z přístupných materiálů snažil jsem se alespoň částečně tyto problémy objasnit. Nepodařilo se mi dovést však věci do konce, neboť materiály ke studiu jsou roztroušeny v několika archivech a některé nejsou zcela přístupné nebo nebyla snaha určité podklady poskytnout.

Ve studiu těchto dějin hodlám však dále pokračovat a podaří-li se mi objasnit dosud neznámé skutečnosti, pak tyto opět zveřejním.

Leden 1998

Albín Tománek

Prameny:

M. Balaš: Kulturní místopis Novojičínska, 1967.

Dr. V. Severa: Vlastivěda moravská, II. místopis okr. Nový Jičín, Brno 1933.

Zemské desky, archiv Olomouc.

Kronika obce Veřovic.

Rukopis nalezený r. 1954 - autor neznámý.

Moravské Kravaňsko, 1898.

Vlastivědný sborník okr. Nový Jičín, svazek 33, 1984.

Státní oblastní archiv Brno, fond G 1, Bočkova sbírka, č. 10 666,
listina z r. 14 11, Helfštýn.

Heraldika měst a obcí Novojičínska - Jan Tejkal.

Záznamy Ladislava Bartoně.

Ústní podání Johany Tománkové a Anny Matušové (Geryčkové).

Čsl. vlastivěda, svazek I., 1963 Orbis..

Dějiny náboženství ve Veřovicích.

První zmínka o Veřovicích je v privilegii pro fojta Hermana na vysazení (vymezení) vsi Lichnova v lese nazývaném „POLOM“, které vydává Jindřich ze Šoštejna dne 7. října 1293. V této listině je vymezen prostor, kde má místo lesa vzniknout ves Lichnov. Katastr Lichnova je vymezen potokem Lubinou až do mezí wernyrzovských. V té době tedy již Wernsdorf, čili Wernirzovice, jak se původně Veřovice jmenovaly, zřejmě již existovaly a byly osídleny. Tato nejstarší podoba názvu Veřovic nás navádí na jméno pravděpodobného zakladatele vsi a zároveň prvního fojta Wernera. Ve 14. století spadaly již Veřovice pod panství štramberské. Po smrti Karla IV. roku 1378 přešlo toto panství v léno Voka II. z Kravař. To znamená, že za vlády Karla IV. Veřovice již existovaly.

Počátky náboženského hnutí ve Veřovicích jsou však mlhavé. První zmínka o náboženském životě ve vesnici je v „Zemských knihách“ v Olomouci, kde je uvedena fara ve Veřovicích. V polovině 16. století však tato fara zanikla, neboť v místě nabyli většiny Moravští bratři. Ti se ve vsích na Novojičínsku začali za Žerotínů po roce 1500 hojně usazovati. Roku 1560 zabrali Moravští bratři pro své bohoslužby i stávající kostelík, kde v něm vykonávali své bohoslužby až do roku 1624.

V záznamech je uvedeno, že Veřovice byly původně (asi do pol. 16. století) přifařeny pod Starý Jičín. Teprve roku 1560 byly převedeny pod farnost Mořkov, neboť v Mořkově, ale i ostatních vesnicích nabyli většiny Moravští bratři.

Ze začátku byla fara neobsazena. V roce 1614 se připomíná Jakub Ponický Archesius farars Hocslawský, Morzkowský a pastor Wernirzowský (Veřovický), který zřídil na neobsazené veřovické faře duchovní správu. V následujících náboženských bouřích však tyto fary zanikly. Není jasné, zda na těchto farách byli v matrikách vedeni i katolíci.

Roku 1621 rozpoutala se u Nového Jičína bitva mezi katolíky a evangelíky.

Po roce 1624 přivedli jezuité lid opět na víru katolickou. Veřovice byly nakrátko přifařeny k Novému Jičínu a brzy nato převedeny pod farnost Štramberk. Později byla opět zřízena farnost v Mořkově a tam přifařeny i Veřovice.

Roku 1687 byly Veřovice převedeny do farnosti Životice.

Kdy byl postaven první kostelík, není známo. Není také jasné, zda dřevěný kostelík, který zabrali Moravští bratři, byl totožný s dřevěným kostelíkem, který byl roku 1784 zbořen, protože byl pro veřovický zbožný lid již malý. Dle ústního podání stál tento – asi první – kostelík v místech jihozápadně od nynějšího hlavního vchodu do kostela na zrušeném hřbitově.

Ke stavbě tohoto kostelíku se váže následující pověst:

Při kácení stromů na stavbu dřevěného kostelíčka (zda se jedná o první kostelík, není známo) se udála tato příhoda, která se v ústním podání dochovala dodnes. Žena z vesnice přinesla svému muži, který pracoval při kácení stromů, oběd. Malé dítě v peřince odložila opodál na zem. Znenadání tam z lesa přiběhl vlk, dítě odnesl a sežral. Na památku toho dali věřící vytesat z pískovce vlčí hlavu, jak nese v peřince zabalené dítě.

Po zboření tohoto dřevěného kostelíka byl roku 1784 vystavěn kostel nový zděný s dřevěnou věží zasvěcený Nanebevzetí Panny Marie. Tento zděný kostel byl vystavěn na prostranství před vchodem do sakristie. Cesta k němu vedla přes farní zahradu. Klenutí a kamenné piliře dveří z tohoto kostela byly použity při stavbě ohradní zdi na cestě od dolního konce. Tato zeď byla později zbořena.

Do roku 1784 byl kostel filiální, od tohoto roku pak lokální.

Roku 1784 byl do Veřovic dosazen lokální kaplan Otto Antonín Schindler z Olomouce - Hradiska - ze zrušeného kláštera. Byl to první katolický kněz, který spravoval veřovickou farnost vyfařenou ze Životic.

Další duchovní, kteří pak nastoupili po něm, jsou uvedeni v příloze.

Roku 1785 měl kostel 4 zvony - dva větší po 300 kg a dva menší. Všechny - kromě nejmenšího - byly posvěceny.

Na východní straně od tohoto kostela (dle vykopávek při bourání kamenné zdi západně od nynější fary a úpravě prostranství byly tam objeveny hroby s kostmi) byl asi první hřbitov.

Roku 1805 byl tento kostel již ve velmi špatném stavu. V této době byly pravděpodobně zhotoveny plány na nynější kostel.

Roku 1852 byl kostel zbořen a z prken postavena modlitebna (kaplička) na místě dnes již zrušeného hřbitova západně od hlavního vchodu nynějšího kostela, kde předtím byla ovocná školka. Dle vyprávění pamětníků rostly okolo školky morušové stromy, na jejichž plodech si děti rády pochutnávaly. V této ovocné školce se děti učily pěstovat a roubovat ovocné stromky.

Roku 1852 bylo započato se stavbou nynějšího kostela. Kdo a kdy zhotovil plány kostela, nepodařilo se zjistit. Je znám však stavitel, kterým byl Zapletal z Frenštátu p. R. Tento kostel měl být vystavěn ve směru jih - sever. Pracovníci se však nemohli dokopat na skálu pro základy, proto jej postavili na ose východ - západ. (Je to však zvláštní, že původně chtěli osu kostela orientovat na sever - jih, když všechny okolní kostely jsou stavěny na ose V-Z). Pro věž byly kopány základy 6 m hluboké, než se dokopali na skálu.

Sotva však byly zdi nového kostela vystavěny, měla být položena vazba. Jelikož klenutí kostela bylo mnohem vyšší než vnější zdi, nechtěl stavitel připustit, aby vazba byla položena bez spojovacích pásů železa a uvedl, že taková vazba je pro tuto stavbu nedostatečná. Jeho návrh byl však zamítnut a stavitel byl přinucen tuto vazbu položit dle schváleného plánu. Následky této nedostatečně zajištěné vazby se však pod tíhou břidlice brzy projevíly.

Stavba byla ukončena roku 1854 (letopočet je na schodu u hlavního vchodu), kostel byl vysvěcen roku 1858 a opět zasvěcen Nanebevzetí Panny Marie (15.8.).

Původně byl vystavěn bez věže nad kostelem. Pro zvony byla vystavěna zvonice z trámů na jižní straně dnešního kostela (na hřbitově, kde se nyní nachází hrobka fojta - rodiny Urbanovských)

Roku 1864 byla dodatečně vystavěna věž. Tato věž má zvláštní ukončení. Dle ústního podání měla být ukončena cibulovitým tvarem. Na toto dokončení prý chyběly finance, proto stavitel věž takto ukončil.

Kostel je dlouhý 45 m + 5 m sakristie - celkem 50 m, široký 17,5 m. Výška kostela je 35 m + věž 20 m - celkem 55 m. Na střeše věže je 1 m vysoký podstavec, na něm 4 m vysoký železný kříž.

První původní krytina kostela byla břidlice, která však byla brzy odstraněna, neboť její vahou se začaly krovy roztahovat a klenutí i stěny praskaly.

Na podzim roku 1868 otřásl silný vítr kostelem a byla obava, že klenutí spadne. Nařízeno bylo kostel uzavřít a roku 1870 se začalo pracovat na jeho opravách. Klenutí bylo staženo silnými pásy železa (ankry), oblouk nad presbitářem byl stržen a nahrazen novým. Na každé straně bočních zdí byly zvenku postaveny čtyři opěrné pilíře.

Břidlice na střeše byla nahrazena šindely. Tyto však začaly brzy zahnívat a musely být strženy. Střecha pak byla pokryta plechem. Roku 1934 byl plech odstraněn a střecha pokryta eternitem. Toto pokrytí stálo 20.000 Kč.

V dokladech (uložených u AT) je uvedeno, že „ z Anglie dali jim na stavbu kostela jakési peníze a na památku byla namalovaná tvář dárkyně na obraze Panny Marie na klenutí velké lodě „. Tento obraz byl při malování kostela zamalován k velké památkářské škodě. Starší věřící jej však pamatují.

Zda byly plány nynějšího kostela zaměněny s plány kostela ve Varnsdorfu v Čechách - není zatím doloženo a šetření záměny stále probíhá. V té době byly Veřovice na úřadech vedeny německy - Wernsdorf. České město však bylo vedeno jako Warnsdorf, tedy rozdíl dělalo jen jedno písmeno. Tato záměna se nemohla uskutečnit při povolování na tehdejších biskupství, kdy v té době patřily Veřovice pod biskupství olomoucké, kdežto Varnsdorf patřil pod biskupství pražské.

Z biskupství šly však plány na schválení do císařských kanceláří do Vídně. A právě tam byla záměna možná, ale dnes se to již nedá objasnit.

Co však v tehdejších ústním podání o záměně plánů utvrzuje, je následující:

V době stavby kostela měly Veřovice necelých 1.200 obyvatel. Architekt by si však nedovolil navrhnout plány tak velkého kostela, který dnes u nás stojí, pro tak malý počet obyvatel malé chudé horské vesnice. Při dostavbě prý chyběly peníze, proto byla věž dostavěna později a opět ne podle plánu. To jsou tedy argumenty, které by daly za pravdu výměně plánů. Dle korespondence s děkanstvím ve Varnsdorfu není však tato záměna nikde u nich zaznamenána

Za I. světové války byly tři velké zvony zrekvírovány na válečné účely. Zůstal jen nejmenší - umíráček. Zvonilo se s ním tehdy, když někdo ve vesnici zemřel. Při odebírání velkých zvonů tyto hodinu vyzváněly na rozloučenou.

Do roku 1923 vyzváněl na bohoslužby jen umíráček. Toho roku byl koupen nový zvon vážící 300 kg. Roku 1931 koupen byl další zvon o váze 300 kg a průměru 64 cm.

Ve II. světové válce byly opět tyto dva velké zvony Němci zabaveny pro válečné účely a opět zůstal jen umíráček.

Z předešlého kostela pocházel i skleněný lustr, který byl zavěšen v přední části lodi. Při elektrifikaci kostela byl odstraněn a nyní je uskladněn v místnosti na kůru. Z předešlého kostela pocházejí i dva klečící andělé - Serafin a Cherubín -, kteří jsou nyní umístěni po stranách oltáře.

První hřbitov byl - jak již bylo výše uvedeno - západně od fary. Po zrušení předešlého kostela začalo se pak pohřbívat na jižní straně nového kostela. Po zrušení školky se začalo pohřbívat i na západní straně. Roku 1957 se na západní straně pohřbívat přestalo a hřbitov se rozšířil na jižní stranu stávajícího hřbitova.

Na východní straně hřbitova byla roku 1887 vystavěna márnice, která sloužila pro zemřelé, kteří neměli ve Veřovicích domovskou příslušnost, ale zemřeli na veřovickém katastru. Pro špatný stav byla tato márnice roku 1934 zbořena a téhož roku na tomto místě postavena nová menší. Na této stavbě pracovali nezaměstnaní.

V této márnici ležel také ruský voják, který padl pod vesnicí „ V lůžkách „ na veřovickém katastru při osvobození Veřovic. Pohřben byl na místním hřbitově.

Při rozšiřování hřbitova k jihu byla tato márnice zbořena a na místě nynější smuteční síně začala se stavět kaple s márnici. Tehdejšímu režimu se to však nezamlouvalo, proto byla tato kaple s márnici zbořena a na jejím místě postavena roku 1977 nynější smuteční síň.

Uprostřed jižního hřbitova byl roku 1882 postaven z darů farníků hlavní kříž, který byl po rozšíření hřbitova přemístěn jižněji na novou část hřbitova, kde se nachází dodnes.

Před vchodem do kostela stojí velký kříž z pískovce. Na jeho přední straně je vytesaná plastika Sedmiboolestné Panny Marie a kolem ní nástroje, jimiž byl Ježíš Kristus umučen. Na každé boční stěně je květina v květináči.

Na místě předešlého kostela byl po první světové válce postaven pomník padlých ve válce 1914 - 1918. Na pomníku je uvedeno 54 padlých vojinů, avšak skutečně jich padlo přes 60. Ty, kteří neměli blízké příbuzné, neměl kdo do seznamu přihlásit.

Umístění tohoto pomníku na kostelní půdě nevyhovovalo pozůstalým ateistům. Tito usilovali o jeho přemístění. Následně pak byl tento pomník přestěhován a postaven před farní budovu.

Kněží působící ve Veřovicích od roku 1784.

Vysvětlivky:

Administrátor - prozatímní správce farnosti

Deficient - kněz daný předčasně na odpočinek pro nezpůsobilost vykonávat kněžské povolání

Kooperátor - pomocný kněz faráře v rozsáhlé farnosti

Kurát - vojenský kněz

Lokalie - přífařená obec

Lokalista - pomocný kněz spravující lokalii

Provizor - správce farnosti (může být i nekněz)

Datum nástupu	Jméno a hodnost
1784	Otto Schindler, první lokalista
1792	Josef Hikl, administr., od r. 1793 lokalista
1797	Jan Pusch, administrátor a lokalista
1804 leden	František Kubeczek, admin., pak lokalista
1807	Vincenc Ottopal, farář život. a adm. veřov.
1807 listop.	Josef Růcker
1810	Josef Schvach, koop. život. a adm. veřov.
1810 červenec	František Schubert, lokalista
1819	Josef Schvach, koop. život. a adm. veřov.
1820 leden	Dominik Jakob, lokalista
1840	Josef Chytil, administrátor
1841 březen	Waniel, lokalista
1849 říjen	Bedřich Kaun, administrátor
1850 únor	Pavel Barták, lokalista
1851 září	Ignác Zapletal, admin., pohřben ve Veřov.
1851 prosinec	Josef Hronek, lokalista
1857 srpen	Josef David, administrátor
1858 duben	Václav Rybka, lokalista

1860 říjen	Franc Seilenfreund, administrátor od r. 1861 lokalista
1866 květen	Franc Kunda, administrátor
1866 říjen	Jan Strouhal, lokalista
1868 srpen	Matěj Tchorz, administrátor
1869 květen	Josef Matiaš, duchovní správce
1869 prosinec	Franc Zapletal, administrátor
1870 květen	František Zapletal, duchovní správce
1879 březen	Florián Hlušík, administrátor
1879 červenec	Josef Karhánek, kurát
1887 březen	Cyrl Stojan, admin., pak olom. biskup
1887 červen	Leopold Zatloukal, farář
1897 prosinec	Bartoloměj Stejskal, administrátor
1898 květen	Jan Halouzka, farář
1907 říjen	František Kuzník, administrátor
1908 leden	Štěpán Tesařík, farář, odešel jako deficient
1909 červen	Dr. Arnošt Dostál, admin., od listop. farář
1912 březen	Alois Stoniš, provizor nemoc. faráře
1919 duben	Adolf Pešna, administrátor
1919 červenec	Ludvík Fuček, farář - odpadl a stal se farářem evang. církve
1921 červenec	Dr. Jan Poštulka, farář
1925	František Botek, provizor, pohřben ve Val. Bystřici
1925 říjen	Adolf Jedelský, provizor
1928	Alois Řezníček, administrátor
1929 červen	Josef Izák, farář
1935 září	Metoděj Vírek, farář
1936 říjen	František Blaha, farář do listop. 1946

Působení dr. Antonína Cyrila Stojana ve Veřovicích

Roku 1887 byl ve Veřovicích administrátorem dr. Antonín Cyril Stojan. Narodil se v Beňově, kde je na jeho rodném domku pamětní deska. Pohřben je v kapli na Velehradě. Věřící z Veřovic, kteří jezdí na pouť na Velehrad, zastaví se vždy u jeho rakve, aby se za něho pomodlili. Za jeho působení byla u hřbitova na východní straně postavena márnice a okolo kostela a hřbitova kamenná zídka. Na stavbě zídky pomáhaly také školní děti, které (dle vyprávění pamětníků) nosily v zástěrkách z potoka kamení. Muži stavěli a jejich ženy jim při tom pomáhaly. Při stavbě chodil dr. Stojan od jednoho ke druhému a častoval je kořalkou.

Za jeho působení ve Veřovicích musely být na faře přes celou zimu vytopeny všechny místnosti, aby nahodilí přichozí, kteří žádali o nocleh, měli teplo. Když prý jednou přišel dr. Stojan z Příbora (kam prý často chodíval), nebylo na faře ani polínko na zatopení. Proto mu panímáma Besedová přinesla z domu náruč dříví. Chtěl ji za to odměnit, ale marně hledal po kapsách nějaký peníz. Když nic nenašel, zahlédl na stole hrníček medu, který mu nedávno věnoval jeden včelař. Vzal jej a daroval ho panímámě.

Seznam vojínů padlých v první světové válce uvedených na pomníku padlých.

<i>Jméno</i>	<i>Narozen</i>	<i>Padl</i>
Bartoň Jan	1887	1915
Bartoň Jan	1889	1915
Bartoň Jan	1889	?
Bartoň Josef	1899	1918
Bartoň Vincens	1892	1918
Beseda Adolf	1885	1916
Beseda Antonín	1880	1917
Beseda František	1878	1918
Beseda Tomáš	1898	1916
Beseda Vincenc	1889	1915
Blažek Vincenc	1879	1918
Cváček Josef	1883	1918
Fajárek Jan	1889	1915
Fojtík Čeněk	1875	1915
Geryk Adolf	1892	1915
Geryk Eduard	1887	1914
Geryk František	1893	1918
Geryk Jan	1877	1917
Geryk Josef	1891	1915
Geryk Josef	1892	1916
Geryk Vincenc	1895	1915
Geryk Jindřich	1898	1917
Grozman Jan	1887	1915
Hořub Čeněk	1893	1915

Křížek Adolf	1900	1918
Křížek Jindřich	1894	1916
Křížek Vojtěch	1892	1914
Kubečka Jan	1896	1916
Kocián Adolf	1884	1915
Kocián Adolf	1884	1915
Kocián Vincenc	1876	1916
Lacina František	1893	1918
Lacina František	1875	1914
Lacina Jan	1869	1918
Mach Vincenc	1896	1915
Marek Augustýn	1884	1914
Marek Jan	1876	1916
Marek Jan	1892	1915
Marek Jindřich	1888	1915
Marek Josef	1890	1915
Marek Vincenc	1899	1918
Marek Adolf	1883	1916
Matuš František	1879	1917
Pítr František	1879	1919
Pítr Jindřich	1892	1916
Pítr Jindřich	1896	1918
Slavík Vincenc	1889	1918
Sýkora Adolf	1885	1914
Špurek Jan	1884	1918
Štěpán Jan	1885	1914
Tománek Jan	1894	1915
Urbanovský Jan	1887	1918
Vašut Julius	1884	1916
Zapletal Antonín	1881	1916

Boží tělo.

Za první republiky byl den Božího Těla velkým svátkem. Již odpoledne před tímto svátkem, někdy i časně zrána tento den, vydaly se skupinky mužů za vesnicí do mezí a potoků, aby nařezaly větve - většinou lipové nebo březové - na stavění oltářků.

Brzy ráno ve svátek začali muži oltářky stavět. První oltářík stavěli u lípy naproti bývalého revíru / vedle Gyryččinných stodůlky /. Druhý stál u lípy před Fojtstvím, třetí vedle Kociánů a čtvrtý u lípy na severní straně kostela.

Oltářík se stavěl následovně: základem byly dvě dlouhé tyče / žerdě /, které se horní částí opřely do koruny stromu. Spodní část byla rozevřená a konce opřeny o zem. K nim se nastojato začaly přivazovat větve. Na tyto větve se navěšely luční květiny. Mezi takto vzniklá ramena se ke stromu postavil stůl přikrytý bílým ubrusem. Na stole stály vázy s lučními květinami, nad stolem visel obraz Krista nebo Panny Marie. Před stolem byla malá stolička jako klekátko. Všude po zemi byly rozhozeny květiny.

V tento svátek byla slavnostní mše svatá v 9 hodin. Po bohoslužbách vyšel z kostela slavnostní průvod. Vpředu byl nesen kříž, za ním šly školní děti, pak dechová hudba. Následovaly bíle oblečené družičky, které nesly košíčky naplněné natrhaným lučním kvítím. Toto kvítí sypaly před kněze s monstrancí. Za nimi šli ministranti, pak muži, kteří nesli baldachým, pod kterým šel kněz s monstrancí. Kořem baldachýmu šli muži s korouhvimí. Za knězem šli muži a ženy.

U každého oltáříku se všichni zastavili, hudebníci zahráli jednu sloku kostelní písně, následovaly modlitby, požehnání a průvod pokračoval k dalšímu oltáříku.

Když šli věřící po ukončení slavnosti domů, ulomili si z oltáříku větvíčku, kterou zastrčili nad domovní dveře, aby svůj dům ochránili před bleskem.

Pohřeb ruského vojáka.

Veřovice byly osvobozeny v neděli 6. května 1945. Jelikož se od Frenštátu p. R. blížila již fronta, většina lidí byla s dobyt看em v lese. Ostatní byli schováni ve sklepích. Jen pan farář František Bláha sloužil s kostelníkem v prázdném kostele mši svatou.

Během dopoledne celkem poklidně přešla fronta přes Veřovice, ale pod vesnicí je Němci zastavili. A tam nastaly boje. Z Hůrek začali Němci odstřelovat postupující ruskou armádu. Ta se zakopala i s děly podél cesty z Veřovic do Ženklaavy. Rusi pak začali děly odstřelovat Němce v Hůrkách. Tento boj trval až do večerních hodin, kdy Němci ustoupili k Novému Jicinu. Při tomto boji padl „V lůžkách“, -toto je název polí ve tvaru trojúhelníku, který tvoří cesty z Veřovic do Mořkova a do Ženklaavy a kopec Hůrky - tento ruský vojín.

Příští den v pondělí oznámil obecní bubeník občanům, aby obešli své pozemky a nahlásili nálezy padlých vojinů nebo uhynulých koní. Při této akci byl nalezen tento ruský voják. V následujících dnech byla do obecního hostince svolána schůze občanů, na které byl zvolen první předseda Národního výboru. Byl to Čeněk Geryk z č. 81. Ten požádal učitele Albína Tománka, (se kterým pracoval ve včelařském spolku), aby zorganizoval dopravu padlého vojína z márnice na dvůr obecního hostince, odkud měl ve dvě hodiny odpoledne vyjít pohřební průvod. Asi o půl druhé přivezl stolař Eduard Geryk na káře rakev, kterou složil před márnicí na zem a odjel.

Mládenci, kteří měli donést rakev na obecní dvůr a pak do kostela, odmítli jít pomoci dát mrtvého do rakve. Čas ubíhal, pan farář s ministranty čekal již u sakristie, aby odešel na obecní dvůr vykonat

obřady. Vtom zahlédl A. Tománek na hřbitově strýce Jo. (tak byli mladými na vesnici oslovováni všichni strýci) mu o tuto službu a tento mu šel ochotně pomoci.

Když otevřeli dveře márnice, naskytl se jim hrůzostrašný pohled. Strýc Kellerů jako otrlý voják, který prošel na frontě I. světové války několikrát pekelnou vřavou a viděl hodně i horších případů, přistoupil ke stolu s nebožtíkem, udělal nad ním kříž a řekl: Pojd', ať mu prokážeme poslední službu! Na stole leželo tělo zahalené do dlouhého vojenského pláště, ruce položeny na prsou, na nich byl položen samopal. Hlavě chyběla horní levá polovina, zbytek hlavy byl potřísněn tmavočervenou zasklou krví.

Přinesli zvenku rakev, položili na lavici, tělo i se samopalem vložili do rakve. Kamenem přibili hřebíky a zavolali nosiče. Ti na přistavených márách odnesli rakev na obecní dvůr. Tam proběhl církevní obřad pohřbu. S hudbou odešel pohřební průvod do kostela, kde obřad pokračoval. Po obřadu na hřbitově byla rakev spuštěna do hrobu a hrob zasypán.

V 60. letech bylo rozhodnuto soustředit všechny ostatky padlých ruských vojinů na společný hřbitov do Místku. Ostatky vojína z veřovického hřbitova byly exhumovány, vloženy do nové rakve a odvezeny. Na dotaz hrobníka, zda při exhumaci našli i samopal, odpověděl, že v hrobě nic takového nebylo. To potvrdili i ostatní členové komise.

Zůstává záhadou, kdy a kam se samopal ztratil.

Tuto událost popisují proto, že i když nebylo známo, - a není asi dodnes - jméno padlého vojína, ani jeho náboženská příslušnost, měl katolický pohřeb, na který přišli občané celé vesnice.